

om, at to voksne mennesker indgår en aftale om at formalisere deres samliv, og senere eventuelt om at bryde det. Venstre mener, at det må være op til de berørte personer at vurdere, om rådgivning kan være en løsning; så kan de selv opsøge et af de eksisterende tilbud. Det skal Folketinget ikke lovgive om.

Venstre er i øvrigt meget tilfreds med justitsministerens forslag om brugerbetaling. Det er glædeligt, at justitsministeren kender ordet, og han skulle måske belære nogle af sine ministerkolleger om det.

Venstre ønsker ikke at støtte dette lovforslag, som dels ikke har borgernes interesse og dels gør et privat spørgsmål til et offentligt.

Bendt Bendtsen (KF):

Da mit partis ordfører, fru Pia Christmas-Møller, desværre er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Grundlæggende mener vi i Det Konservative Folkeparti, at det er rigtigt, at der gives gode muligheder for rådgivning af par, der står i begreb med separation eller skilsmisse. Når tingene er gået i hårdknude eller er godt på vej til det, kan det være ganske nyttigt at få en håndsrækning fra uvildig side, inden meget drastiske konsekvenser bliver draget. Vi lægger vægt på, at det efter forslaget fortsat er muligt at opnå mægling hos præsten, når begge parter ønsker det.

Når justitsministeren dernæst foreslår, at der skal kunne ydes frivillig rådgivning af ægtefæller i forbindelse med, at der meddeles separation eller skilsmisse, og ikke som nu inden, er der tale om en ændring, som åbner en lille mulighed for, at rådgivning kan tilbydes på et lidt tidligere tidspunkt. Lige så vel som hurtig hjælp er dobbelt hjælp, gælder det, at tidlig rådgivning i langt de fleste tilfælde er bedre og mere effektiv end sen rådgivning.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår det, at forslaget hviler på erfaringerne fra en forsøgsordning i henholdsvis Københavns og Ringkøbing Amter. Vi er i den konservative gruppe derudover bekendt med nogle af de erfaringer, som er indhentet af den selvejende institution Ægteskabs- og Skilsmisshjælpen, som siden 1979 har arbejdet med mægling og rådgivning i ægteskabssager.

Under udvalgsarbejdet må vi på baggrund af de samlede erfaringer nøje overveje, om den model, der lægges op til i lovforslaget, nu også er den helt rigtige. Det må overvejes, om det

grundlæggende er en offentlig opgave, som skal varetages af samtlige statsamter i landet, og det må overvejes, om ikke det var en idé at inddrage private rådgivere i større udstrækning, end justitsministeren lægger op til.

Hele visitationsspørgsmålet må også belyses grundigt, ligesom vægtningen mellem tidlig og sen rådgivning må vurderes.

Endelig mener vi, at der er behov for at diskutere den betalingsordning, som bliver foreslået. Vi mener, at princippet om brugerbetaling er helt på sin plads, men bør beløbet ikke afpasses den faktiske ydelse, eventuelt i kombination med brugernes økonomiske formåen? Også det vil vi gerne overveje.

Konkluderende kan jeg sige, at vi går til udvalgsarbejdet med et meget åbent og konstruktivt sind.

Margrete Auken (SF):

Det er altså et meget underligt forslag, vi behandler i øjeblikket. Når man læser det baggrundsmateriale, ministeren henviser til, viser det sig jo, at der i baggrundsmaterialet gives udtryk for, at vi ikke skal indføre denne ordning, idet forsøgsordningen har været en eklatant fiasko.

Men man kan jo også mærke, at både ministeren og de mennesker, der har arbejdet med det, mener, at formålet i og for sig er et godt formål. Jeg vil også medgive, at jeg synes, det kan være en offentlig opgave. Så meget fælles ansvar kan vi da have for hinanden, at det ikke kun skal være det private initiativ og økonomien, der skal være afgørende, men også noget, man kan tage sig af offentligt. Jeg har selv i mange år som præst skullet have folk ind til mæglinger, og det har jo vist sig, at de i hvert fald på det tidspunkt kun nødigt kommer til præsten. Gud ved, om de overhovedet kommer – undskyld! – om de kommer i det hele taget. Alt tyder i hvert fald på, at de ikke kommer på det meget sene tidspunkt, som har været anvendt i forbindelse med arbejdsgruppen.

Derudover ved jeg som præst – og jeg kan se, at det også er en viden, som ministeren har, men som han ser bort fra – at når de kommer tidligt, kan der gøres noget. Det undrer mig altså, at man så ser bort fra det i stedet for at sige: Jamen det er så på det tidspunkt, der skal ske noget i sagen. Det vil sige, at tidspunktet er skævt valgt. Det nytter altså meget, meget lidt at tale med mennesker på det meget sene tidspunkt. Jeg forstår det godt, når man henviser til, at nogle er